

Mons. Josep Àngel Saiz és rebut pel Sant Pare

► El dimecres dia 12 de juny, en la proximitat del IX aniversari de la creació de la Diòcesi de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses participà en l'Audiència General del Sant Pare a la Plaça de Sant Pere del Vaticà. En acabar va saludar personalment el Sant Pare Francesc transmetent-li la salutació de tots els diocesans i manifestant-li la comunió i l'afecte envers el Successor de l'Apòstol Pere. El papa

Francesc agrai les seves paraules i amb motiu de l'aniversari de la diòcesi encoratjà el bisbe i tota la comunitat diocesana a dur a terme els seus projectes de futur, confiant en Déu i sense por.

GLOSSA

Juliol, colònies i campaments

Juliol, temps de colònies i campaments que clouen les activitats del curs al centre d'esplai o a l'agrupament. Un monitor em comentava que, a la reunió informativa, un pare —antic monitor— s'interessà pel projecte educatiu i pel treball dels monitors amb relació a la seva identitat. Tema important, aquest, perquè educa qui és testimoni d'aquells valors que donen identitat al projecte educatiu. Educar no és acceptar-ho tot, sinó proposar-se un projecte i comprometre-s'hi. El temps lliure és educatiu quan un hom el viu en un marc coherent i no quan es van fent coses que poden ser molt entretingudes, però que en el fons ningú no sap d'on vénen ni on van. Els moviments educatius cristians han d'explicitar pràcticament, en les activitats que desenvolupen, els valors i actituds de base que han estructurat una manera de viure la vida des de l'evangeli. Al capdavant, és a partir de les tasques concretes que un hom arriba a percebre la unitat bàsica que tenen la fidelitat a Déu i a les persones.

El pare que suscità el tema ha viscut al bell mig d'infants i adolescents, i sap que els discursos sovintejats sobren. El que fa falta no són educadors que diguin paraules molt boniques, sinó persones que les visquin. Que les visquin coherentment entre els infants i adolescents, amb el grup de monitors quan no hi són els infants, en el cercle perso-

nal d'amics, a la família, al lloc d'estudi, en el seu temps de lleure i en els llocs de diversió...

Cal educar des de la vida pràctica en les activitats de vacances, espai privilegiat per fer créixer en la virtut i crear actituds a partir de l'experiència concreta de la vida; actituds bàsiques que donen gruix i densitat personal i que permeten prendre opcions amb lucidesa i llibertat. Cal que l'educació en el lleure sigui un focar on continuament es facin néixer i créixer aquestes actituds: la solidaritat compassiva davant el dolor i la necessitat de l'altre, l'esperit comunitari que ens arrela i ens fa poble de Déu —i el diàleg de la pregària que enforteix la relació amb Ell—, la responsabilitat del compromís, el sentit del sacrifici i el goig de fruir del propi esforç, el gust de la gratuïtat que acompanya el servei, un sentit concret de l'esperança... Valors que, viscuts per al bé, esdevenen virtut i constitueixen l'ossada d'una personalitat, la vertebració de la qual es juga en el que sovint s'oblida: en la importància educativa dels detalls i en el pes decisiu del propi testimoni, del mestratge que hom exerceix amb la manera com es fa present i acompanya la vida dels infants i adolescents. «Viu seguint els meus camins i sigues irreprovable» (Gn 17,1).

Enric Puig Jofra, SJ

50è Aniversari del Papa Pau VI

Aquest diumenge dia 30 de juny s'acompleixen els 50 anys de l'inauguració del Pontificat del Servent de Déu Pau VI, papa. El cardenal Joan Baptista Montini fou elegit el dia 21 de juny de 1963 i el dia 30 fou coronat amb la tiara (una mitra amb tres corones, ornament al qual més endavant renuncià). El Papa Pau VI dugué a terme el Concili Vaticà II, començat pel beat Joan XXIII i guià l'Església catòlica fins a la seva mort (6 d'agost de 1978).

ANEU MAR ENDINS

Caminar, edificar, confessar..., amb el Papa

Aquest diumenge, com que és el més proper a la festa de Sant Pere i Sant Pau, celebrem el Dia del Papa. És una bona ocasió, especialment en aquest Any de la Fe, per a renovar la nostra comunió amb el bisbe de Roma i pastor de l'Església universal, el nostre papa Francesc, que tantes esperances i adhesions ha suscitat en aquestes setmanes de començament del seu ministeri. El successor de Sant Pere és sobretot un testimoni de la fe en Jesucrist i en aquest sentit està cridat a «confirmar-nos en la fe», missió que el Senyor va confiar a Pere.

En aquest Dia del Papa com a expressió de la nostra comunió amb ell, he pensat de glosar els tres verbs que el Papa Francesc va comentar en la missa que concelebrà amb els cardenals electors a la mateixa capella Sixtina el passat 14 de març, l'endemà de la seva elecció. En una homilia breu —aquesta és una de les seves qualitats: ser concís i concret— va glossar aquests tres verbs: caminar, edificar, confessar.

En primer lloc, caminar. «Casa de Jacob, veniu; caminem a la llum del Senyor» (Is 2,5). És la primera cosa que Déu digué a Abraham: Camina a la meua presència i sigues irreprotxable. La nostra vida és un camí i quan ens aturem hi ha quelcom que no funciona. Caminar sempre, a la presència del Senyor, a la llum del Senyor, intentant de viure amb aquella honradesa que Déu demanava a Abraham en la seva promesa.

A continuació, edificar. Es refereix a edificar l'Església. Sovint es fa servir la imatge de les pedres: les pedres són consistents; però pedres vives, pedres ungides per l'Esperit Sant. Edificar l'Església, l'Esposa de Crist, sobre la pedra angular que és el mateix Senyor. Heus aquí un altre moviment de la nostra via: edificar.

In tercer lloc, confessar. Podem caminar tot el que vulguem, podem edificar moltes coses, però si no confessem Jesucrist, alguna cosa no va bé. Acabariem essent una ONG assistencial però no l'Església, Esposa del Senyor. Quan no es camina s'està aturat. Què passa quan no s'edifica sobre pedres? Succeeix allò que passa quan es fan castells de sorra que ben aviat se'n van avall. Tot s'ensorra per manca de consistència. Pel que fa al fet de no confessar Jesucrist em ve a la memòria la frase de Léon Bloy: «Qui no resa al Senyor, resa al diable». Quan no es confessa Jesucrist, es confessa la mundanitat del dimoni.

Caminar, edificar, construir, confessar. Però la cosa no és tan fàcil perquè en caminar, en construir, en confessar, a vegades es produeixen tremolors, hi ha moviments que no són precisament del camí: són moviments que ens fan retrocedir.

El papa Francesc va dir en aquella homilia: «Voldria que tots, després d'aquests dies de gràcia, tinguem el valor, precisament el valor, de caminar a la presència del Senyor, amb la creu del Senyor; d'edificar l'Església sobre la sang del Senyor, vessada a la creu, i de confessar l'única glòria: Crist crucificat i ressuscitat. I així l'Església anirà endavant.»

Benvolguts diocesans: en el Dia del Papa m'ha semblat de proposar-vos —i de proposar-me a mi mateix com a bisbe vostre i cristià amb vosaltres— que ens examinem sobre si caminem per la ruta que ens assenyalen aquests tres verbs comentats pel papa Francesc, per a qui demanem que Déu el guardi i el sostingui en el seu servei a l'Església i al món d'avui per molts anys.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

ANNA EVA JARABO

Formació interreligiosa

L'Anna Eva Jarabo és mare de família i professora de religió des de fa 19 anys a l'Institut Ernest Lluch de Barcelona; i en fa quatre que també imparteix classes a l'àrea d'humanitats de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna. La docència la compagina amb l'estudi del grau en ciències religioses i amb el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural que ofereix l'ISCREB.

Per què recomanes la formació religiosa?

És un plaer que recomano a tots els cristians. N'he gaudit molt aprofundint en l'estudi de la Bíblia i la resta de disciplines teològiques i filosòfiques. És una bona eina per aprendre a argumentar i raonar la pròpia fe.

I el màster en diàleg interreligiós?

M'ha donat la possibilitat de conèixer més a fons altres creences religioses, algunes de molt properes i altres de ben allunyades de la nostra cosmovisió europea. Em va sorprendre molt l'estudi de les creences de les mil i una religions africanes i afroamericanes, i també m'han fascinat les religions orientals.

Com a cristiana, per què t'enriqueix la formació interreligiosa?

Descobrint la saviesa de les tradicions religioses he descobert com Déu s'ha anat revelant al llarg de la història de la humanitat. Apropant-me a altres tradicions religioses he enriquit la meua fe. Aquesta vivència la intento transmetre als meus alumnes cada dia. Per a molts d'ells, el fenomen religiós és tota una descoberta, la dimensió espiritual la tenen adormida. El que més els agrada és entendre que la Bíblia no es pot llegir de manera literal.

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VI)

Perdona'ns les nostres ofenses

«perdona'ns les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen». La cinquena petició del Parenostre suposa un món d'ofenses, d'ofenses contra els homes i d'ofenses contra Déu. En aquesta petició el Senyor ens diu: l'ofensa només es pot superar amb el perdó, no amb la venjança. Déu és un Déu que perdona, perquè estima les seves creatures; però el perdó de Déu només pot arribar a aquells que també perdonen.

El cardenal Newman va dir un dia que Déu, que amb una paraula va poder crear tot el món del no-res, per a vèncer el pecat i el sofriment de l'home va haver d'arriscar-se ell mateix, esdevenir ell mateix sofrent en el seu Fill, que es va carregar d'aquest pes i el va vèncer per mitjà del seu lliurament.

La petició del perdó en el Parenostre és més que una simple proclama moral. També ho és, és clar, i, en aquest sentit, ens és una exigència diària. Però, en el fons del tot —com també ho són les altres peticions—, és una pregària cristològica. Ens recorda a aquell que va pagar el perdó amb la baixada a les penalitats de l'existència humana i amb la mort en creu. Ens invita així a l'agraïment i a treballar i sofrir amb ell contra el mal per mitjà de l'amor. Les nostres forces no basten, però ell acull la nostra pregària en el seu amor i ens consola saber que per ell i en ell vindrà la força de la salvació.

Joseph Ratzinger-Benét XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Lo que un alcohólico debe a Cristo

Se encuentran dos amigos. Uno le dice al otro: «Me han dicho que te has convertido a Cristo». «Sí», responde. «Entonces sabrás sus milagros, sus sermones». «Pues algunos sí. No todos». «Pienso que sabes poco para ser un convertido a Cristo». «Sí, yo mismo estoy avergonzado de no conocer más a Jesús. Pero lo que yo sí sé, lo empecé a vivir hace tres años.»

«Yo era un alcohólico. Estaba cargado de deudas y de problemas. A punto de destruir mi familia. Mi esposa y mis tres hijos tenían mi regreso a casa todas las noches. Había gritos, malos modos, broncas. Era un sufrir constante. Dejé la bebida. Ahora no tengo deudas. La felicidad reina de nuevo en mi hogar. Mi esposa y mis hijos esperan mi llegada cada atardecer. Hay respeto, amor, alegría, fiesta. Todo ello se lo debo a Cristo. Cristo es quien me cambió y me dio nueva vida. Cristo es el que me ayuda y nos sigue ayudando.»

—«Me llamáis *vida* y no me seguís». (Frase para la reflexión escrita en el muro de la catedral alemana de Lübeck)

—En el Evangelio, Jesús nos dice: «Yo vine para que tengán *vida* y en abundancia» (*Jn* 10,10).

—Cristo no es un mero ejercicio de *investigación*, ni de *opinión*.

—Cristo es mucho más: ¡Cristo es *vida* y *da vida*!

—Con Cristo se vive mejor la *vida*, aquí y ahora, y un día en la *vida* eterna prometida por Él.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

L'evangelització segons Lluc

El llarg dels segles, els cristians han llegit constantment els Fets dels Apòstols per renovar, en la seva font, el dinamisme missioner i la voluntat de fer Església enmig del nostre món. Els Fets són el testimoni de la presència de l'Esperit Sant en la missió de l'Església. Des del començament, l'Església coneix la temptació de centrar-se en ella mateixa, de tancar-se en el *seu cenacle* només amb el grupet de deixebles. Però l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista dels Fets, catapulta els deixebles cap a fora del cenacle, cap al món (c. 2), i l'Evangelí passa del judaisme fins al paganisme. El cristià va aprofundint el seu coneixement de Jesús, tot donant-ne testimoni en el món. Així, l'Església esdevé catòlica, és a dir, universal.

Hi ha dos eixos fonamentals de la vida de l'Església naixent: missió i comunitat, mostres d'una única actitud de fons: obertura:

1. Missió com obertura gradual als de fora: als jueus, als samaritans, als pagans (cf. *Ac* 1,8.21s).
2. Vida comunitària com obertura als de dins (*Ac* 2, 42-47; 4,32-35; 5,12-16): ensenyament dels apòstols, *koinonia*, fracció del pa, pregària. Fruit de l'obertura: irradiació exterior (simpatia entre el poble, signes i prodigis, creixement numèric). En les primeres comunitats es donava una unió essencial entre les dues obertures (missió i comunitat), tot un exemple-testimoni per a les nostres comunitats.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [*Gn* 18,16-33 / *Sl* 102 / *Mt* 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC).
2. ■ **Dimarts** [*Gn* 19,15-29 / *Sl* 25 / *Mt* 8,23-27]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
3. ■ **Dimecres** [*Ef* 2,19-22 / *Sl* 116 / *Jn* 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683).
4. ■ **Dijous** [*Gn* 22,1-19 / *Sl* 114 / *Mt* 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.
5. ■ **Divendres** [*Gn* 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / *Sl* 105 / *Mt* 9,9-13]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B).
6. ■ **Dissabte** [*Gn* 27,1-5.15-29 / *Sl* 134 / *Mt* 9, 14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.
7. ■ **† Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) (□ Urgell) [*Is* 66,10-14c / *Sl* 65 / *Ga* 6,14-18 / *Lc* 10,1-12.17-20]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correngué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arresus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesto el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.

El Salvador. Pintura d'El Greco, sagristia de la catedral de Toledo

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías: «Unge como profeta sucesor a Eliseo, hijo de Safat, natural de Abel-Mejolá». Elías marchó y encontró a Eliseo, hijo de Safat, arando, con doce yuntas en fila y él llevaba la última. Elías pasó a su lado y le echó encima el manto. Entonces Eliseo, dejando los bueyes, corrió tras Elías y le pidió: «Déjame decir adiós a mis padres; luego vuelvo y te sigo». Elías le dijo: «Ve y vuelve; ¿quién te lo impide?»

Eliseo dio la vuelta, cogió la yunta de bueyes y los mató, hizo fuego con los aperos, asó la carne y ofreció de comer a su gente. Luego se levantó, marchó tras Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para vivir en libertad, Cristo nos ha liberado. Por tanto, manteneos firmes, y no os sometáis de nuevo al yugo de la esclavitud. Hermanos, vuestra vocación es la libertad: no una libertad para que se aproveche la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la Ley se concentra en esta frase: «Amarás al prójimo como a ti mismo». Pero, atención: que si os mordéis y devoráis unos a otros, terminaréis por destruirlos mutuamente.

Yo os lo digo: andad según el Espíritu y no realicéis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne. Hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. En cambio, si os guía el Espíritu, no estáis bajo el dominio de la Ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se iba cumpliendo el tiempo de ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros por delante.

De camino, entraron en una aldea de Samaria para prepararle alojamiento. Pero no lo recibieron, porque se dirigía a Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le preguntaron: «Señor, ¿quieres que mandemos bajar fuego del cielo que acabe con ellos?» Él se volvió y les regañó. Y se marcharon a otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adonde vayas.» Jesús le respondió: «Las zorras tienen madriguera, y los pájaros nido, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza.»

A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios.»

Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de mi familia». Jesús le contestó: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el reino de Dios.»

COMENTARI

Camí de Jerusalem

Des que Jesús resol decididament encaminar-se a Jerusalem (Lc 9,51), fins que hi arriba (Lc 19, 29), l'evangelista Lluc ens presenta un munt d'episodis bíblics que s'esdevenen en el camí. Aquests episodis els anirem llegint fins a finals d'octubre.

En la lectura evangèlica d'avui hi ha dos episodis diferents. En el primer, Jesús i els deixebles troben mala acollida per part dels samaritans; en el segon, l'evangelista ens presenta tres personatges amb actituds diferents pel que fa al seguiment de Jesús.

Tot comença amb una introducció de l'evangelista que ens ajuda a situar-nos en clau pasqual, quan s'a-

costaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel. Ens presenta, d'aquesta manera, la meta del camí que tot just Jesús es disposa a iniciar; és un camí que el durà fins a la presència del Pare. Serà a Jerusalem, i no a Galilea, on Jesús completarà l'ofrena de la seva vida.

Els dos episodis reportats a continuació fan referència a l'actitud envers Jesús. El primer és de rebuig. Com s'encaminen a Jerusalem, els samaritans no volen acollir Jesús i els seus deixebles. La reacció de Joan se situa al mateix nivell que la dels samaritans, és a dir, de confrontació. Jesús, en canvi, el renya i opta per anar en un altre poblet on el vulguin acollir.

El segon episodi ens mostra l'exemple del deixeble inconscient que no calibra bé les conseqüències

del seguiment, la del que sobreposa les obligacions familiars al seguiment de Jesús, i la del que no acaba d'optar del tot.

Jesús, en els tres casos, es mostra radical. Seguir-lo a ell significa renunciar a la vida estable, significa donar-li prioritat sobre les convencions socials i familiars, i significa mirar sempre endavant, sense enyorances estèrils.

Jesús mateix ha viscut aquesta radicalitat que ell demana a qui el vulgui seguir. Malgrat això, nosaltres pactem tantes vegades amb el món per tal de garantir-nos les seguretats i el benestar. Què ens respondria Jesús a nosaltres si ens trobés pel carrer, sortint de missa?

VIDA DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 29, a les 11.30 h. Celebra l'Eucaristia en la festa patronal de la parròquia de Sant Pere de Rubí.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Aquest diumenge dia 30, a les 10 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en honor dels sants patrons de la ciutat de Terrassa, Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí en la Festa Major de la ciutat.

Del divendres dia 5 al dilluns dia 8. Participa en l'Encontre Mundial de Seminaristes Majors a Roma amb motiu de l'Any de la Fe.

NOTÍCIES

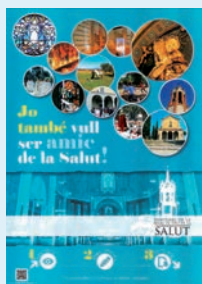
Admissió a Ordes. El dimecres dia 5 de juny, a les 8 del vespre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va celebrar l'Eucaristia a la capella del Seminari Diocesà a Valldoreix i realitzà el ritu d'Admissió a Ordes dels seminaristes Walter Cifuentes i Agustí Villalba, que enguany segueixen el cinquè curs de Teologia. Concelebraren amb el Sr. Bisbe, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari, i d'altres preveres.

Confirmacions d'alumnes del col·legi del Cor Immaculat de Maria. El divendres 31 de maig, a les 16.30 h, Mons. Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a la catedral i administrà el sagrament de la Confirmació a 25 alumnes del col·legi del Cor Immaculat de Maria de Sentmenat.

El Sr. Bisbe participa en l'homenatge a les Salesianes de Terrassa. El divendres dia 31 de maig, Mons. Saiz Meneses fou convidat a participar en l'acte d'homenatge a les religioses Filles de Maria Auxiliadora dintre dels actes de la festa del barri de la Maurina, a Terrassa.

Jo també vull ser amic de la Salut!

Els Amics de la Salut volen contribuir a tenir cura del Santuari de la Mare de Déu de la Salut, patrona del bisbat. Es pot col·laborar com a voluntari o bé aportant un donatiu que serà administrat per la Fundació Mare de Déu de la Salut i permet la desgravació fiscal de la quantitat aportada. S'ha editat una butlleta que es pot enviar a: Fundació de la Mare de Déu de la Salut, Departament de Comunicació (c/ de la Rosa 15; 08201 Sabadell). O bé a través del web: www.santuariusalutsabadell.es.

L'homenatge —que es va fer a les 8 del vespre— fou un reconeixement de la presència de les religioses al barri i de la seva dedicació als més necessitats des de fa 40 anys. L'acte fou presidit pel Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa i el va cloure el Sr. Bisbe agraïnt la presència de les Salesianes al costat dels més necessitats.

Confirmacions a Lliçà d'Amunt. El dissabte dia 1 de juny, a les 8 del vespre, Mons. Josep Àngel Saiz celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Julià de Lliçà d'Amunt i administrà el sagrament de la Confirmació a 5 joves d'aquella parròquia i 2 de la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana.

Confirmacions a Granollers. El diumenge de la Santíssima Trinitat, dia 26 de maig, a les 20 h, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Granollers i administrà el

sagrament de la Confirmació a 18 joves d'aquella comunitat parroquial.

Confirmacions a Sant Oleguer (Sabadell). El diumenge dia 2 de juny, solemnitat de Corpus Christi, a les 11 del matí, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell —atesa pels pares salesians— i administrà el sagrament de la Confirmació a una mare de família i a un jove.

AGENDA

Encontre Mundial de Seminaristes Majors a Roma. Del dia 4 al dia 8 de juliol, els seminaristes del Seminari Major Diocesà Sant Joan Baptista de Terrassa participaran a l'Encontre Mundial de Seminaristes a Roma amb motiu de l'Any de la Fe. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidirà la participació del seminaristes terrassencs en aquest esdeveniment. L'acompanyaran Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari i els formadors. L'Encontre té el seu moment culminant en la celebració de l'Eucaristia del diumenge dia 7 de juliol al matí presidida pel papa Francesc a la Plaça de Sant Pere del Vaticà.

Exercicis espirituals. *Per a homes:* del 18 al 21 de juliol i del 26 al 31 d'agost. *Per a tothom:* del 5 a l'11 d'agost. Lloc: Casa Mare de Déu de Montserrat, 08140 Caldes de Montbui. Tels.: 938 654 496 i 685 499 827. E-mail: cpcrcaldes@gmail.com, <http://cpcrcaldes.blogspot.com.es>.

AVÍS

Amb motiu de la Festa Major, a la ciutat de Terrassa el dilluns dia 1 de juliol és festa local. Per aquesta raó, les oficines de la Cúria Diocesana romandran tancades.

REMAD MAR ADENTRO

Caminar, edificar, confesar..., con el Papa

En este domingo, por ser el más próximo a la fiesta de San Pedro y San Pablo, celebramos el Día del Papa. Es una buena ocasión, especialmente en este Año de la Fe, para renovar nuestra comunión con el obispo de Roma y pastor de la Iglesia universal, nuestro papa Francisco, que tantas esperanzas y adhesiones ha suscitado en estas primeras semanas del comienzo de su ministerio. El sucesor de San Pedro es sobre todo un testigo de la fe en Jesucristo y en este sentido está llamado a «confirmarnos en la fe», misión que el Señor confió a Pedro.

En este Día del Papa como expresión de nuestra comunión con él, he pensado glosar los tres verbos que Francisco comentó en la misa que concelebró con los cardenales electores en la misma Capilla Sixtina el pasado 14 de marzo, al día siguiente de su elección. En una homilía breve —esta es una de sus cualidades: ser conciso y concreto— glosó estos tres verbos: caminar, edificar, confesar.

En primer lugar, caminar. «Casa de Jacob, venid; caminemos a la luz del Señor» (Is 2,5). Esta es la primera cosa que Dios dijo a Abrahán: Camina en mi presencia y sé irreprochable. Nuestra vida es un camino

y cuando nos paramos, algo no funciona. Caminar siempre, en presencia del Señor, a la luz del Señor, intentando vivir con aquella honradez que Dios pedía a Abrahán, en su promesa.

A continuación, edificar. Se refiere a edificar la Iglesia. A menudo se utiliza la imagen de las piedras: las piedras son consistentes; pero piedras vivas, piedras ungidas por el Espíritu Santo. Edificar la Iglesia, la Esposa de Cristo, sobre la piedra angular que es el mismo Señor. He aquí otro movimiento de nuestra vida: edificar. Y en tercer lugar, confesar. Podemos caminar cuanto queramos, podemos edificar muchas cosas, pero si no confesamos a Jesucristo, algo falla. Acabaríamos siendo una ONG asistencial, pero no la Iglesia, Esposa del Señor. Cuando no se camina, se está parado. ¿Qué ocurre cuando no se edifica sobre piedras? Sucede lo que ocurre cuando construyen castillos de arena, que muy fácilmente se vienen abajo. Todo se derrumba por falta de consistencia. Respecto al hecho de no confesar a Jesucristo me viene a la memoria la frase de Léon Bloy: «Quien no reza al Señor, reza al diablo». Cuando no se confiesa a Jesucristo, se confiesa la mundanidad del demonio.

Caminar, edificar, construir, confesar. Pero la cosa no es tan fácil, porque en el caminar, en el construir, en el confesar, a veces se producen temblores, existen movimientos que no son precisamente movimientos del camino: son movimientos que nos hacen retroceder.

El papa Francisco dijo en aquella homilía: «Quisiera que todos, después de estos días de gracia, tengamos el valor, precisamente el valor, de caminar en presencia del Señor, con la cruz del Señor; de edificar la Iglesia sobre la sangre del Señor, derramada en la cruz, y de confesar la única gloria: Cristo crucificado y resucitado. Y así la Iglesia avanzará.»

Queridos diocesanos: en el Día del Papa, me ha parecido proponeros —y proponerme a mí mismo como obispo vuestro y cristiano con vosotros— que nos examinemos sobre si caminamos por la ruta que nos señalan estos tres verbos comentados por el papa Francisco, para el que pedimos que Dios le guarde y le sostenga en su servicio a la Iglesia y al mundo de hoy por muchos años.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa